Zákony ktorej krajiny platia?

Nemecko

1 Pramene platných noriem

1.1 Vnútroštátne normy

V rokoch 2007 až 2016 EÚ kodifikovala kolízne normy v dôležitých oblastiach súkromného práva vo forme nariadení [najmä nariadenia (ES) č. 593/2008 („nariadenie Rím I“), nariadenia (ES) č. 864/2007 („nariadenie Rím II“) a nariadenia (ES) č. 650/2012 („nariadenie o dedičských veciach“). Prehľad je dostupný v sprievodcovi „Justičná spolupráca v občianskych veciach v Európskej únii“ (https://e-justice.europa.eu/content_ejn_s_publications-287-sk.do)]. Rozsah autonómnych kolíznych noriem Nemecka sa následne zúžil.

Základným prameňom nemeckých vnútroštátnych kolíznych noriem (alebo medzinárodného práva súkromného) je úvodný zákon k Občianskemu zákonníku (*Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche – EGBGB*), najmä jeho § 3 až § 48. Podľa § 3 EGBGB však majú ustanovenia právnych predpisov EÚ a medzinárodných dohovorov v ich rozsahu pôsobnosti prednosť pred ustanoveniami tohto zákona.

Nemecké právo obsahuje samostatné kolízne normy aj v iných predpisoch ako v EGBGB, napríklad v konkurznom poriadku (*Insolvenzordnung – InsO*).

V oblastiach, ktoré nie sú upravené zákonom, napríklad v otázkach medzinárodného práva obchodných spoločností, určujú rozhodné právo súdy.

Úvahy v bode 2 sa obmedzujú predovšetkým na vnútroštátne nemecké kolízne normy.

1.2 Mnohostranné medzinárodné dohovory

V časti B spolkového vestníka (*Bundesgesetzblatt*, on-line objednávky prostredníctvom https://www.bgbl.de/) sa nachádza zoznam všetkých mnohostranných dohôd, ku ktorým Nemecko pristúpilo a ratifikovalo ich. Tento zoznam mnohostranných štátnych zmlúv zahŕňa aj zmluvy obsahujúce zjednotené kolízne normy.

Podnet k uzavretiu mnohostranných dohovorov tohto druhu často prichádza od medzinárodných organizácií. V tejto súvislosti treba vyzdvihnúť najmä Haagsku konferenciu medzinárodného práva súkromného (www.hcch.net https://www.hcch.net/de/home/), ktorej je Nemecko dlhodobým členom.

1.3 Hlavné dvojstranné dohovory

Kolízne normy sa ojedinele vyskytujú aj v dvojstranných medzištátnych zmluvách. Zoznam dohôd Nemecka s inými štátmi sa nachádza v časti B spolkového vestníka (pozri bod 1.2).

2 Uplatňovanie kolíznych noriem

2.1 Povinnosť sudcu uplatniť kolízne normy z vlastnej iniciatívy

Kolízne právo nemá význam iba v súdnych sporoch. Obchodní partneri v rôznych štátoch musia bez ohľadu na akýkoľvek budúci právny spor vedieť, ktorým právom sa bude riadiť ich zmluva. Toto právo určuje ich práva a povinnosti. Vodiči cestujúci na dovolenku do iných štátov musia vedieť, ktorému právu budú podliehať, ak tam spôsobia dopravnú nehodu. Toto právo určuje povahu a rozsah náhrady škody.

Ak bol nemecký súd požiadaný, aby vyriešil spor za okolností, ktoré poukazujú na spojitosť s právom iného štátu, musí určiť rozhodné právo odkazom na nemecké kolízne normy. Nemeckí sudcovia musia poznať normy nemeckého kolízneho práva. Musia ich uplatňovať z úradnej moci.

2.2 Spätný odkaz

Ak je podľa nemeckých kolíznych noriem možné použiť rozhodné právo iného štátu, ale právo tohto štátu odkazuje na právo ďalšieho štátu, nemecké právo to v zásade uznáva podľa § 4 ods. 1 prvej vety EGBGB, s výhradou osobitných ustanovení právnych aktov EÚ alebo medzinárodných dohovorov. Ak sa v zahraničnom práve spätne odkazuje na nemecké právo, musia byť uplatnené nemecké hmotnoprávne ustanovenia (§ 4 ods. 1 druhá veta EGBGB).

V prípadoch, keď nemecké kolízne právo umožňuje stranám voľbu rozhodného práva, podľa § 4 ods. 2 EGBGB sa táto voľba vzťahuje iba na hmotnoprávne ustanovenia.

2.3 Zmena kolízneho kritéria

Zmena rozhodného práva (v prípade „nevyriešených“ skutkových podstát) je v nemeckom práve známym javom. Napríklad vecné práva sa obvykle posudzujú podľa práva v mieste, na ktorom sa daná vec nachádza, takže ak sa zmení jej miesto, na vec sa môže vzťahovať iné právo.

Zmena kolízneho faktora sa však uznáva aj v iných oblastiach práva, napríklad pri zmene štátnej príslušnosti.

K zmene rozhodného práva však nemôže dôjsť, ak kolízna norma stanovuje určitý časový okamih kolízneho faktora. Napríklad na určenie toho, ktoré dedičské právo sa má uplatniť, sa v prípade osôb, ktoré zomreli 17. augusta 2015 alebo po tomto dátume, v budúcnosti uvádza odkaz na obvyklý pobyt závetcu v čase smrti (pozri bod 3.7).

2.4 Výnimky z obvyklého použitia kolíznych noriem

V § 6 EGBGB je zakotvená nemecká výhrada týkajúca sa verejného poriadku, podľa ktorej sa zahraničné právne ustanovenia nesmú uplatňovať v prípade, ak by ich uplatnenie bolo zjavne nezlučiteľné so základnými zásadami nemeckého práva. Pod pojmom „základné zásady“ sa rozumie, že musí ísť o základné zásady spravodlivosti. Všeobecne to znamená závažné porušenia základných práv zaručených v nemeckej ústave. Pre uplatniteľnosť výhrady verejného poriadku je dôležité aj to, že skutková podstata poukazuje na vnútroštátnu súvislosť; iba vtedy môže byť nemecké právo aktívne príslušným právom. Aj v týchto prípadoch musia byť v prvom rade zohľadnené prípadné osobitné normy, najmä normy stanovené v prednostných právnych nástrojoch EÚ (pozri najmä článok 21 nariadenia Rím I a článok 26 nariadenia Rím II a článok 35 nariadenia EÚ o dedičských veciach). Ďalšia výnimka uplatňovania kolíznych noriem platí v prípade imperatívnych noriem. Imperatívnymi normami sa povinne uplatňujú vnútroštátne normy, keďže dodržiavanie týchto ustanovení krajina považuje za nevyhnutné na ochranu svojho verejného záujmu, najmä svojej politickej, spoločenskej alebo hospodárskej organizácie). Imperatívne normy majú najväčší význam v otázkach zmluvných a mimozmluvných záväzkov. Existujú k tomu osobitné ustanovenia v prednostných právnych nástrojoch EÚ (pozri najmä článok 9 nariadenia Rím I, ktorý obsahuje právnu definíciu, a článok 16 nariadenia Rím II) alebo medzinárodných dohovoroch.

2.5 Zistenie obsahu cudzieho práva

Nemeckí sudcovia musia uplatňovať kolízne normy nielen z úradnej moci, ale podľa § 293 Občianskeho súdneho poriadku (*Zivilprozessordnung – ZPO*) sú povinní určiť po náležitom uvážení aj obsah uplatniteľného zahraničného rozhodného práva. Súd sa nesmie obmedziť iba na oboznámenie sa s textom zahraničných zákonov, ale musí zistiť aj ich použitie v právnej vede a judikatúre. To mu má umožniť uplatňovať zahraničné právo spôsobom, akým by ho uplatnil sudca príslušnej krajiny.

Na účel zistenia obsahu zahraničného práva môže sudca použiť všetky zdroje poznatkov, ku ktorým má prístup.
Jedným zo zdrojov informácií pre zmluvné štáty je Európsky dohovor o informáciách o cudzom práve, ktorý bol prijatý 7. júna 1968 v Londýne. Žiadosť sa musí prostredníctvom príslušného príjemcu/sprostredkujúceho orgánu smerovať na príslušný úrad daného zahraničného štátu.
Namiesto žiadosti o právne informácie podľa európskeho dohovoru prijatého v Londýne si môže sudca zadovážiť právne stanovisko znalca, ak má znalec aj znalosti o praktickom uplatňovaní zahraničného práva.
V prípade jednoduchých otázok môže za určitých okolností postačovať na účel zistenia obsahu zahraničného práva aj informácia kontaktného miesta Európskej justičnej siete v občianskoprávnych a obchodných veciach alebo vlastná rešerš sudcu k zahraničnému právu.
Pri určovaní zahraničného práva môže sudca využiť súčinnosť strán, nie je však skutočnosťami, ktoré uvedú, viazaný. Môže teda z úradnej moci využiť všetky zdroje poznatkov bez toho, aby bol viazaný dôkazmi, ktoré strany predložili.
Pokiaľ nie je napriek preukázanému úsiliu výnimočne možné obsah zahraničného práva stanoviť, použije sa ako náhradná možnosť nemecké právo.

3 Kolízne normy

3.1 Zmluvné záväzky a právne úkony

V prípade medzinárodných kúpnych zmlúv sa prednostne zohľadňuje Dohovor OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru ako medzinárodný dohovor, ktorý automaticky platí medzi podnikmi z ktoréhokoľvek vysokého počtu zmluvných štátov, pokiaľ to strany dostatočne jasne nevylúčia, napr. uvedením textu „s vylúčením Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru“.
V prípade všetkých ostatných záväzkových zmlúv, ktoré boli uzatvorené od 17. decembra 2009, sa otázka rozhodného práva v zásade riadi podľa nariadenia Rím I, pokiaľ zmluva výnimočne nie je mimo oblasti uplatnenia nariadenia, ako napr. čisto vecnoprávna zmluva. Ďalej sa uplatňujú aj § 46b až 46d EGBGB.
Do 17. decembra 2009 platila stará verzia § 27 a nasl. EGBGB. Zakladala sa na rímskom dohovore o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky z roku 1980. Zrušila sa s účinnosťou od 17. decembra 2009, ale stále sa uplatňuje na zmluvy uzavreté pred týmto dátumom.
Pre určité poistné zmluvy, ktoré boli uzatvorené pred 17. decembrom 2009, sú v § 7 až 14 úvodného zákona o poistných zmluvách (*Einführungsgesetz zum Versicherungsvertragsgesetz – EGVVG*) v znení platnom do 16. decembra 2009 zahrnuté osobitné kolízne normy.

3.2 Mimozmluvné záväzky

V oblasti mimozmluvných záväzkov sa od 11. januára 2009 rozhodné právo stanovuje v zásade podľa nariadenia Rím II doplneného § 46a EGBGB.
Pre prípady, ktoré nie sú v nariadení zahrnuté, ako napríklad porušenia práv na ochranu osobnosti (*Persönlichkeitsrecht*), existujú v nemeckom práve osobitné kolízne normy; tieto normy sú upravené v § 38 až 42 EGBGB.
V § 38 EGBGB sú stanovené diferencované pravidlá týkajúce sa určenia práva, ktoré sa má uplatniť pri nárokoch založených na neoprávnenom obohatení.
Podľa § 39 EGBGB sa zákonné nároky vyplývajúce z plnenia transakcií tretími stranami riadia právom štátu, v ktorom sa transakcia uskutočnila. Osobitné pravidlo existuje pre vyrovnanie dlhu tretej strany.
Podľa § 40 EGBGB sa nároky na náhradu škody v dôsledku protiprávneho konania v zásade riadia právom miesta udalosti (*Recht des Handlungsorts*), pričom poškodený môže alternatívne určiť ako uplatniteľné právo miesta vzniku škody (*Recht des Schadenseintritts*).
V § 42 EGBGB je stanovené, že strany si môžu vo všetkých prípadoch zvoliť právo, ktoré sa má uplatniť, po danej skutočnosti.
Podľa § 41 EGBGB sa rozhodné právo môže nahradiť aj právom, ktoré je z hľadiska konkrétnych okolností podstatne užšie spojené so skutkovou podstatou.

3.3 Osobný štatút, jeho aspekty týkajúce sa občianskeho štatútu (meno, bydlisko, spôsobilosť)

Podľa nemeckého kolízneho práva sa právne otázky týkajúce sa právneho postavenia fyzických osôb riadia právnym poriadkom štátu, ktorého je príslušná osoba štátnym príslušníkom (*Heimatrecht*). To sa v zásade vzťahuje na právo nosiť meno (podrobnosti sú uvedené v § 10 EGBGB) a na otázku právnej spôsobilosti a spôsobilosti na právne úkony fyzických osôb (§ 7 EGBGB).
Pre prípad, že osoba má viac ako jednu štátnu príslušnosť (*Mehrstaater*), je v § 5 ods. 1 prvej vete EGBGB stanovené, že sa musí uviesť odkaz na štátnu príslušnosť, ktorá je známa ako aktívna štátna príslušnosť, t. j. štátna príslušnosť k štátu, s ktorým je osoba s viacnásobným občianstvom najužšie spojená.
Naopak, ak má osoba so štátnou príslušnosťou k viacerým štátom aj nemeckú štátnu príslušnosť, potom sa podľa § 5 ods. 1 druhej vety uplatňuje iba táto štátna príslušnosť.

3.4 Vznik vzťahu rodič – dieťa vrátane adopcie

3.4.1 Vznik vzťahu rodič – dieťa

Podľa § 19 EGBGB rodičovstvo vo vzťahu k dieťaťu podlieha v prvom rade právu štátu, v ktorom má dieťa obvyklé miesto pobytu. O rodičovstve možno vo vzťahu ku každému rodičovi rozhodnúť aj na základe práva štátnej príslušnosti rodiča. Ak je matka vydatá, vo veciach stanovenia rodičovstva (*Ehewirkungsstatut*) môže nadobudnúť význam aj jej rodinné právo (§ 14 EGBGB), ktoré sa na matku vzťahovalo v čase narodenia dieťaťa. Na deti narodené pred 1. júlom 1998 sa vzťahuje odlišná úprava.
Podľa § 20 EGBGB sa otázky popretia rodičovstva všeobecne riadia právom, na základe ktorého vznikli okolnosti rodičovstva, a ak vec popretia predložilo dieťa, právom miesta, v ktorom má dieťa obvyklé miesto pobytu.

3.4.2 Adopcia

Od 31. marca 2020 je osvojenie dieťaťa v Nemecku predmetom nemeckého práva. V opačnom prípade ju upravuje právo štátu, v ktorom má osvojené dieťa zvyčajné bydlisko v čase osvojenia (nová verzia § 22 ods. 1 EGBGB). Postupy osvojenia uzavreté pred 31. marcom 2020 podliehajú medzinárodnému právnemu súkromnému, ktoré sa dovtedy uplatňovalo, t. j. osvojenie upravuje právo štátu, ktorého štátnym príslušníkom bol osvojiteľ v čase osvojenia (stará verzia § 22 ods. 1 prvá veta EGBGB). Osvojenie jedným alebo oboma manželmi podlieha právu, ktorým sa riadia všeobecné účinky manželstva (stará verzia § 22 ods. 1 druhá veta EGBGB).
Uznanie a stanovenie účinnosti zahraničných osvojení sa riadi zákonom o účinkoch osvojení podľa zahraničného práva (*Gesetz über Wirkungen der Annahme als Kind nach ausländischem Recht*) [účinnosť zákona o osvojeniach (*Adoptionswirkungsgesetz* – AdWirkG)].

3.5 Manželstvo, nemanželské páry, partnerstvá, rozvod, súdna rozluka, vyživovacia povinnosť

3.5.1 Manželstvo

Tieto úvahy sa týkajú len manželstiev osôb opačného pohlavia. Pre manželstvá osôb rovnakého pohlavia pozri bod 3.5.2.
Podľa § 13 EGBGB sú podmienky na uzavretie manželstva upravované právom štátu, ktorého je zasnúbená osoba štátnym príslušníkom. Za osobitých okolností sa však výnimočne môže uplatniť nemecké právo.
V Nemecku je možné uzavrieť manželstvo iba v prítomnosti matrikára alebo výnimočne osoby, ktorá je na tento úkon osobitne poverená cudzím štátom (§ 13 ods. 4 druhá veta EGBGB).
Ak všeobecné právne dôsledky manželstva nepatria do oblasti pôsobnosti nariadenia Rady (EÚ) 2016/1103, ktorým sa vykonáva posilnená spolupráca v oblasti právomoci, rozhodného práva a uznávania a výkonu rozhodnutí vo veciach majetkových režimov manželov (nariadenie EÚ o majetkových režimoch manželov), uplatňuje sa na ne právo zvolené manželmi (§ 14 ods. 1 EGBGB).

3.5.2 Nemanželské páry a partnerstvá

Manželstvo osôb rovnakého pohlavia a registrované partnerstvo (*eingetragene Lebenspartnerschaften*) sa riadia podľa § 17b EGBGB. Podľa tohto článku sa uzavretie a zánik registrovaného partnerstva, ako aj akékoľvek všeobecné právne dôsledky, ktoré nepatria do oblasti pôsobnosti nariadenia Rady (EÚ) 2016/1104, ktorým sa vykonáva posilnená spolupráca v oblasti právomoci, rozhodného práva a uznávania a výkonu rozhodnutí vo veciach majetkových dôsledkov registrovaných partnerstiev (nariadenie EÚ o majetku registrovaných partnerov), upravuje právo krajiny, v ktorej je partnerstvo registrované (§ 17b ods. 1 prvá veta EGBGB). To isté platí aj v prípade, že manželia sú rovnakého pohlavia alebo aspoň jeden manžel nie je ani ženského, ani mužského pohlavia (§ 17b ods. 4 prvá veta EGBGB). Od 1. októbra 2017 už nie je možné uzavrieť v Nemecku registrované partnerstvo [§ 3 ods. 3 zákona zavádzajúceho právo na manželstvo párov rovnakého pohlavia (*Eheöffnungsgesetz*)], a preto je § 17b ods. 1 prvá veta EGBGB v súvislosti s uzavretím partnerstva mimoriadne zriedkavým prípadom nemeckej kolíznej normy upravujúcej právny vzťah, ktoré môže vzniknúť iba v zahraničí.

3.5.3 Rozvod a súdna rozluka

Na rozvod sa od 21. júna 2012 uplatňuje právo podľa nariadenia Rady (EÚ) č. 1259/2010, ktorým sa vykonáva posilnená spolupráca v oblasti rozhodného práva pre rozvod a rozluku (nariadenie Rím III). Platí aj vtedy, ak je právo, ktoré je podľa tohto nariadenia rozhodné, právom štátu, ktorý sa nezúčastňuje na posilnenej spolupráci (článok 4 nariadenia Rím III). V prípade manželstiev osôb opačného pohlavia rozvod a rozluku takisto upravuje nariadenie Rím III (§ 17b ods. 4 prvá veta EGBGB).

Doplnkovo sa uplatňujú § 17 a 17a EGBGB.

V Nemecku môže manželstvo rozviesť iba súd (§ 17 ods. 3 EGBGB).

Podľa § 17 ods. 4 EGBGB je právo vzťahujúce sa na vyrovnanie zaopatrenia takisto určené právom vzťahujúcim sa na rozvod (štatút rozvodu). Za určitých okolností, keď v zahraničnom práve nie je známe vyrovnanie zaopatrenia, za určitých podmienok sa alternatívne uplatní podľa nemeckého práva, ak o to strany požiadajú.

Vecnými ustanoveniami nemeckého práva sa riadi právomoc užívať byt a zariadenie domácnosti manželov, ktoré sa nachádzajú v Nemecku (§ 17a EGBGB).

3.5.4 Vyživovacia povinnosť

Otázka, ktoré právo je rozhodné pre nároky na výživné medzi príbuznými alebo medzi manželmi, sa od 18. júna 2011 riadi podľa Haagskeho protokolu z 23. novembra 2007 o rozhodnom práve pre vyživovaciu povinnosť. Ten sa podľa svojho článku 2 uplatňuje univerzálne, t. j. aj vtedy, ak je právo, ktoré je podľa jeho pravidiel rozhodné, právom štátu, ktorý nie je stranou protokolu. Doterajšie nemecké úpravy v EGBGB boli preto zrušené.

3.6 Majetkové vzťahy medzi manželmi

Majetkové dôsledky manželstva upravuje nariadenie EÚ o majetkovom režime manželov. Takisto sa uplatňuje pri manželstvách osôb rovnakého pohlavia (§ 17 ods. 4 druhá veta EGBGB). Nariadenie EÚ o majetkovom režime manželov uprednostňuje autonómnosť strán: budúci manželia si môžu zvoliť právo rozhodné pre ich majetkový režim manželov (článok 22 ods. 1 nariadenia EÚ o majetkovom režime manželov). Ak medzi stranami nedošlo k dohode, kolíznym faktorom je miesto bydliska manželov alebo prípadne ich štátna príslušnosť alebo štát, s ktorým majú spoločne najužšie spojenie (článok 26 nariadenia EÚ o majetkovom režime manželov).

Z dôvodu dátumu svojho uplatňovania (30. január 2019) sa nariadenie EÚ o majetku registrovaných partnerov nevzťahuje na partnerstvá uzavreté v Nemecku, keďže od 1. októbra 2017 už nie je podľa nemeckého práva možné uzavrieť registrované partnerstvo (pozri bod 3.5.2). Podľa nariadenia EÚ o majetku registrovaných partnerov je voľba strán takisto hlavným kolíznym faktorom (článok 22 ods. 1 nariadenia EÚ o majetku registrovaných partnerov). Ak nedošlo k dohode o voľbe rozhodného práva, rozhodujúcim právom pre majetkové dôsledky registrovaných partnerstiev je právo štátu, podľa práva ktorého bolo registrované partnerstvo uzavreté (článok 26 ods. 1 nariadenia EÚ o majetku registrovaných partnerov).

3.7 Závety a dedičstvo

Pre úmrtia, ku ktorým došlo od 17. augusta 2015, platí v prvom rade nariadenie EÚ o dedičských veciach. Podľa tohto nariadenia je základným kolíznym faktorom práva rozhodného pre dedičské veci posledné obvyklé miesto pobytu závetcu. Dedičstvá po 17. auguste 2015 upravuje právo krajiny, ktorej štátnym príslušníkom bol závetca v čase smrti, v súlade so starým znením § 25 EGBGB (podľa nového znenia je nariadenie EÚ o dedičských veciach analogicky uplatniteľné). V prípade pozemkov nachádzajúcich sa v Nemecku sa mohlo zvoliť nemecké právo.

V prípade dedičstiev po 17. auguste 2015 upravuje právne úkony nakladania s majetkom pre prípad smrti nové znenie § 26 EGBGB, ktorým sa v prípade ustanovení závetu predovšetkým stanovuje priame uplatňovanie Haagskeho dohovoru z 5. októbra 1961, ktorého členom je Nemecko ako zmluvný štát od roku 1965 (odsek 1), a pokiaľ ide o formy iných právnych úkonov nakladania s majetkom pre prípad smrti, odkazuje na článok 27 nariadenia EÚ o dedičských veciach (odsek 2). Dedičstvá do 17. augusta 2015 podliehajú starému zneniu § 26 EGBGB, ktorým sa začleňujú hlavné ustanovenia o kolíznych právnych normách Haagskeho dohovoru z roku 1961 o kolíznych normách týkajúce sa formy ustanovení závetu. Právny úkon nakladania je platný vtedy, ak spĺňa požiadavky právneho systému, s ktorým existuje spojitosť na základe štátnej príslušnosti, obvyklého miesta pobytu závetcu alebo miesta, v ktorom bol závet spísaný.

3.8 Nehnuteľnosti

Podľa § 43 EGBGB sa vecné práva v zásade riadia právom štátu, v ktorom sa vec nachádza. Právnym poriadkom štátu, kde sa vec nachádza, sa riadi napríklad obsah majetku a spôsob, ktorým sa majetok môže previesť alebo zaťažiť záložným právom.

Pokiaľ ide o prepravné prostriedky, v § 45 EGBGB je stanovené osobitné kolízne kritérium.

Premiestnenie predmetu z jedného štátu do druhého rovnako podlieha osobitnej úprave stanovenej v § 43 ods. 2 EGBGB.

Emisie týkajúce sa pozemkov sú napokon samostatne upravené v § 44 EGBGB.

Voľba práva, pokiaľ ide o vecné práva, je v podstate vylúčená. Podľa § 46 EGBGB sa však možno odchýliť od práva určeného odkazom na uvedené kolízne kritériá, ak skutkový stav poukazuje na podstatne užšie spojenie s právom iného štátu.

3.9 Platobná neschopnosť

Popri kolíznych normách podľa nariadenia (EÚ) 2015/848 z 20. mája 2015 o konkurznom konaní, ktoré obsahuje ustanovenia pre vzťahy medzi členskými štátmi, je v § 335 konkurzného poriadku vo vzťahu k tretím krajinám stanovené, že konanie vo veci platobnej neschopnosti a jej dôsledky sa v zásade riadia právom štátu, v ktorom sa začalo konanie. V § 336 a nasl. konkurzného poriadku sú vymedzené osobitné kolízne kritériá týkajúce sa určitých aspektov medzinárodného práva o platobnej neschopnosti (napr. pracovné podmienky, kompenzácia, námietky), ktoré sa môžu od tejto zásady odchyľovať.

Posledná aktualizácia: 17/04/2023

Obsah pôvodných vnútroštátnych jazykových verzií na tejto webovej lokalite spravujú príslušné kontaktné body EJS. Preklady týchto textov zabezpečila Európska komisia. V prekladoch preto ešte môžu chýbať možné úpravy pôvodných textov, ktoré neskôr vykoná príslušný štátny orgán členského štátu. Európska justičná sieť pre občianske a obchodné veci ani Európska komisia nenesú žiadnu zodpovednosť ani inak neručia za informácie alebo údaje, ktoré tento dokument obsahuje alebo na ktoré odkazuje. Právne normy v oblasti autorských práv členského štátu zodpovedných za túto stránku nájdete v právnom oznámení.